

РЕШЕНИЕ ЗА ХАЙДУТСТВО

Онова, което поставя началото на фолклорната хайдушка „биография“ са мотивите, обозначаващи причините и решението за хайдутуване. Може би най-напред е редно да се разгледат онези песни, в които причината за това решение може формално да се определи, че е от социален характер. Стремежът в тях към лесна печалба стимулира такова решение, което в повечето случаи означава разбойничество и хайдутинът е разбойник. Много от тези песни в Сливенско започват с класическия стих „Събрали ми се, събрали“, след което се изреждат имената на членовете на дружината като обикновено е споменато първото име на всеки, а второто е прозвище, обозначаващо селищната му принадлежност или пък направо се цитира името на селището, откъдето е хайдутинът: „Княза ми Керменлийския, Чолака Генчелийския“ или „Джакарта ми от Глуфишево, Митьо ми от Омарчево“ и т.н.⁷ След това е посочен районът на действията им и самата дейност - кражба на овце и обири на кервани. Песента завършва съвсем по разбойнически-дружината убива водача си и взема парите, които е събрал от обирите, захвърля го в кладенец и, трябва да се подчертае, всички отиват на седянка.

В друг текст също „една ми тайфа хайдути“ от Сливенските села се събират, за да оберат богат българин. Тези хайдути - разбойници българи по нищо не се различават от хайдутите-разбойници турци в друг текст, записан в Сливенско, които, водени от ходжа, отиват да оберат български чорбаджия. Ако народният певец има определени причини да представи турците като разбойници, то каква е причината „своите“ също да са представени като такива? Защото това не е единичен случай - налице са и други